

A L'ESCOLA

Estàvem jugant al pati quan vaig re-
lliscar i vaig caure a terra.

13

—T'has fet mal? —em va preguntar la
Laura.

—No, no! Has vist quina caiguda més
absurda!

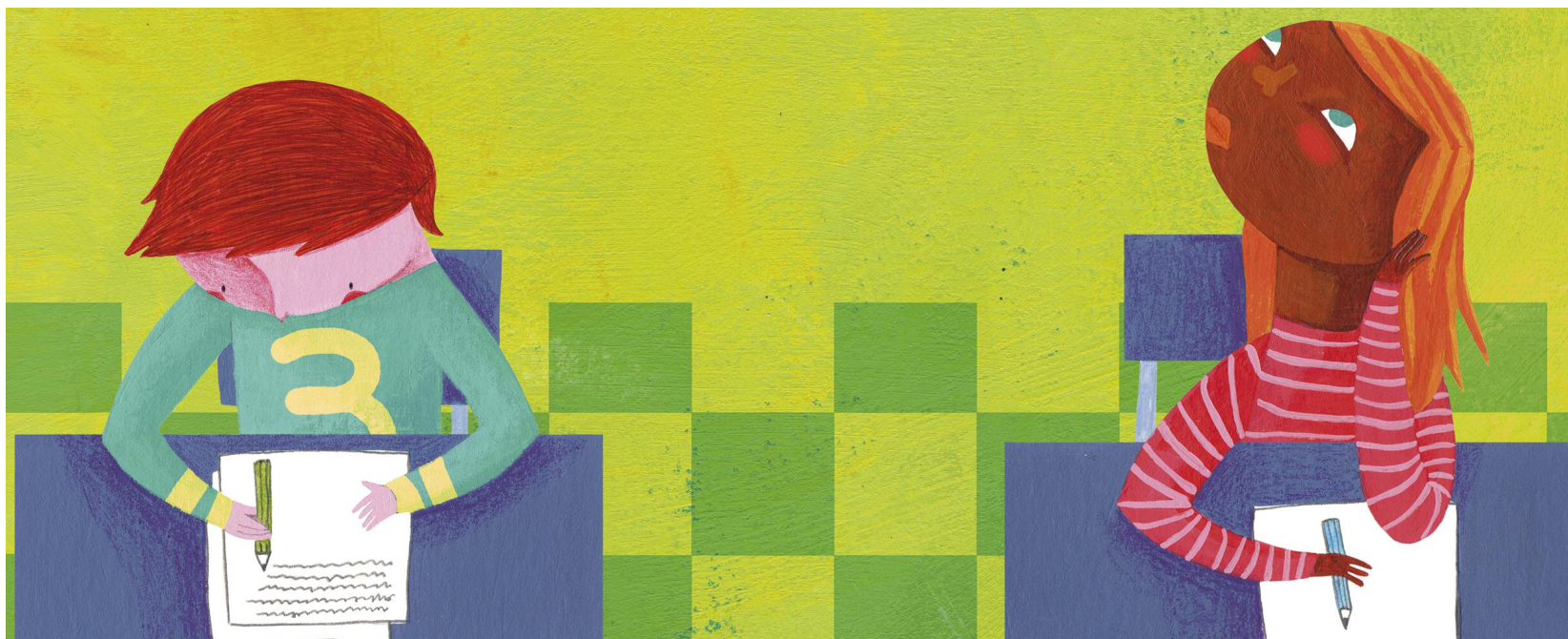
—Sí, i tant!... Per què tens la pell tan
fosca, Maria? —i va acostar el seu braç
al meu.

—Què vols dir?

—Si ets adoptada.

—Jo? No, i ara!

En aquell instant, una sensació estra-
nya va recórrer el meu cos. La Laura te-
nia raó, jo era diferent dels pares, tenia
la pell fosca, quasi negra, i ells eren ben
blancs!

—Els meus pares són en Joan i la Marta! —vaig exclamar enfadada.

El timbre va sonar i vam tornar a classe.

Només pensava en el que m'havia dit la Laura. Volia parlar amb els pares, però eren fora. A la tarda, em vindria a buscar l'avi; ho podia preguntar a ell i potser m'ho explicaria tot. Estàvem

fent català i no em podia concentrar gens ni mica.

Per fi va tocar el timbre i vam anar a dinar.

—Què et passa, Maria? —em preguntà la monitora.

—No em trobo bé, no tinc gana.
—Per sort no va insistir que m'ho acabés tot.

Al pati em vaig asseure en un racó; volia estar sola. Jo no era adoptada, m'ho haurien dit!

A l'hora de plàstica, la Laura se m'acostà. Feia cara de preocupada:

—Em sap greu que estiguis trista. Puc seure amb tu?

—D'acord —i vam començar a treballar com si res.

Retallàvem trossos de paper d'una revista, els amuntegàvem en piles, tots de la mateixa mida i ordenats per colors, i, finalment, els enganxàrem al paper, amb molta cura per tal d'encaixar-los correctament i no embrutar-nos de cola. A mesura que passava l'estona un peix de colors apareixia al paper.

De sobte, la mestra ens va dir que recollíssim i va sonar el timbre. Vaig sortir corrents a trobar l'avi i el vaig abraçar amb força. No sabia per on començar.

Llavors vaig arrencar a plorar.

—La Laura diu que sóc adoptada —vaig dir-li sanglotant.

